ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **L. J.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2014, čj. KUOK 102084/2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 27. 4. 2016, čj. 65 A 1/2015-21,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 27. 4. 2016, čj. 65 A 1/2015-21, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 14. 10. 2014, čj. KUOK 102084/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 12. 6. 2013 Městská policie Olomouc zjistila, že v době od 11:25 hod. do 11:45 hod. v Olomouci na ulici Koželužská neznámý řidič neoprávněně zastavil a nechal stát motorové vozidlo tovární značky Opel, registrační značky X (dále jen „vozidlo“), v úseku platnosti svislé dopravní značky B28 - zákaz zastavení s dodatkovou tabulkou „PO-PÁ 7-18 v délce 6 metrů“.

[2] Řidič uvedeného vozidla se i přes výzvu nedostavil na služebnu policie k projednání přestupku, proto bylo oznámení o podezření ze spáchání přestupku postoupeno

Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Ten žalobkyni jako provozovatelku vozidla vyzval k zaplacení částky 500 Kč, nebo ke sdělení totožnosti osoby, která měla v danou dobu vozidlo v užívání.

[3] Žalobkyně, zastoupená ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku společností FLEET Control, s.r.o. (dále též jen „zmocněnkyně“, nebo „FLEET Control“), jejímž jménem jednal jednatel Jiří Kocourek, k uvedené výzvě sdělila, že v rozhodné době měl v užívání vozidlo M. H. L., nar. X, bytem X. Uvedla také, že označený řidič zmocnil ke svému zastupování před správními orgány ve všech řízeních s předmětem podezření ze spáchání přestupku a ve věcech podezření ze spáchání správních deliktů provozovatele motorového vozidla P. K., nar. X, bytem X, s adresou pro doručování X.

[4] Dne 28. 4. 2014 správní orgán prvního stupně věc týkající se podezření ze spáchání přestupku odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) a nato dne 7. 5. 2014 vydal příkaz, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“); proti němu podala žalobkyně prostřednictvím své zmocněnkyně odpor.

[5] Poté, co se žalobkyně ani její zmocněnkyně nedostavily k ústnímu jednání, které k projednání věci nařídil, správní orgán prvního stupně vydal dne 23. 9. 2014 rozhodnutí o správním deliktu čj. SMOL/199629/2014/OARMV/PZP/Gra. Uznal žalobkyni vinnou tím, že jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za uvedený správní delikt jí uložil pokutu ve výši 1 500 Kč.

[6] Žalobkyně podala prostřednictvím své zmocněnkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci. Ten žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[8] Nepřisvědčil námitce, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 4) písm. a) zákona o silničním provozu. Dospěl totiž k závěru, že správní orgán prvního stupně neměl potřebné indicie ke zjištění totožnosti přestupce (osoba, kterou žalobkyně označila za řidiče vozidla, žije v zahraničí a doložka ověřující pravost podpisu této osoby na plné moci osvědčující zmocnění P. K. je falzem); k jejímu zjištění by musel činit další rozsáhlé kroky. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, nezahájil-li řízení o přestupku a věc projednal jako správní delikt.

[9] Krajský soud odmítl také námitku, že správní orgán prvního stupně nesprávně jednal v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla namísto žalobkyně se společností FLEET Control, jakožto s její údajnou zmocněnkyní, ačkoliv žalobkyně tuto

společnost zmocnila pouze pro zastupování ve věci podezření ze spáchání přestupku. Dovodil, že jednal-li v řízení o správním deliktu správní orgán prvního stupně se žalobkyní prostřednictvím její zmocněnkyně, byl tento postup souladný se zákonem; řízení o přestupku i následné řízení o správním deliktu provozovatele vozidla totiž bylo u správního orgánu prvního stupně vedeno pod stejnou spisovou značkou a zmocněnkyně za žalobkyni v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla prokazatelně jednala; bylo by proto absurdní, aby zmocněnkyně zastupovala žalobkyni v průběhu správního řízení zcela zdarma a pro vlastní potěšení, navíc tajně. Krajský soud poukázal i na to, že stejná zmocněnkyně provozovatele vozidel v řízeních zastupuje opakovaně a s obdobnou strategií.

III.

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž s poukazem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítala jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Navrhla napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka měla za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda byly splněny podmínky dle § 125f odst. 4) písm. a) zákona o silničním provozu k odložení věci podezření z přestupku a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Stěžovatelka se konkrétně neztotožnila se závěrem krajského soudu, že správní orgán prvního stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Namítala, že jako provozovatelka motorového vozidla správnímu orgánu prvního stupně sdělila totožnost osoby, která měla v době údajného spáchání přestupku vozidlo k dispozici; správní orgán prvního stupně se vůči této osobě nepokusil provést žádný úkon, kterým by prověřil, zda se skutečně přestupku dopustila, či nikoli, ani vůči němu nezahájil řízení o přestupku. Fakt, že tato osoba má bydliště v zahraničí, ji nemůže zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek. Také skutečnost, že ověření pravosti podpisu této osoby na plné moci udělené jí P. K. je falzem, není pro posouzení věci rozhodná.

[12] Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem, že nebylo pochybením správního orgánu prvního stupně, jednal-li v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se stěžovatelkou prostřednictvím její zmocněnkyně. Namítala, že společnost FLEET Control nezmocnila ke svému zastupování v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ale pouze v řízení o přestupku. Na daném závěru nemůže nic změnit fakt, že řízení o správním deliktu bylo vedeno pod stejnou spisovou značkou jako řízení o přestupku (a která je uvedena i v plné moci, v níž stěžovatelka zmocnila ke svému zastupování společnost FLEET Control). Stejně tak na uvedené nelze usuzovat ze skutečnosti, že tato společnost učinila v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dva formální úkony (blanketní odporu a blanketní odvolání).

IV.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelčinou námitkou nezákonnosti zahájení řízení o správním deliktu stěžovatelky jako provozovatelky vozidla.

[17] Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je deliktem subsidiárním, neboť primárně za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Pouze v případě, že není možné na základě žádných důkazů či indicií s určitostí zjistit jeho totožnost a vést proti němu přestupkové řízení, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Provozovatel vozidla se uvedené odpovědnosti může zprostit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

[18] Nejvyšší správní soud ve svých dřívějších rozhodnutích objasnil, že při posuzování otázky, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým je zejména postihnout tzv. problematiku osoby blízké. Cílem právní úpravy je, aby některá deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti řidiče vozidla odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

[19] Nejvyšší správní soud zastává názor, že by bylo proti smyslu této právní úpravy vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li ke zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede nebo nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (v podrobnostech viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, nebo ze dne 21. 12. 2015, čj. 1 As 247/2016-30).

[20] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře také dovodil, že je třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, který měl spáchat přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, čj. 3 As 61/2016-44). V právě citovaném rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud vyslovil, že postupu, kdy správní orgán zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla poté, co nezahájil řízení o přestupku a věc odložil „*musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé*

z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací" povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci." Vyžaduje se přitom, aby na samotnou obstrukční povahu oznámení provozovatele vozidla v první řadě poukázal již správní orgán.

[21] V posuzované věci stěžovatelka zmocnila ke svému zastupování společnost FLEET Control, přičemž její jednatel Jiří Kocourek jménem stěžovatelky poskytl k výzvě správního orgánu prvního stupně vyjádření, v němž označil za řidiče vozidla v době spáchání přestupku M. H. L. žijícího ve X. Současně uvedl, že zmocněncem této osoby pro řízení o přestupku je P. K.. Jak však správní orgán prvního stupně zjistil, bylo ověření pravosti podpisu zmocnitele na plné moci, která měla existenci tohoto zmocnění prokazovat, falzem.

[22] Správní orgán prvního stupně v příkazu vysvětlil, že řízení o přestupku nezahájil, věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť i přesto, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Současně v něm poukázal na obstrukční povahu oznámení řidiče vozidla zmocněnkyní stěžovatelky. Uvedl, že *„[j]elikož je správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že je výše uvedená plná moc falzifikát a společnost Fleet Control soustavně používá osobní údaje pana L. k identifikaci řidičů vozidel svých klientů, správní orgán neprováděl žádné další úkony směřující k zajištění výpovědi pana L.. Správní orgán zastává názor, že uvedení osobních údajů pana L. jako pachatele dopravního přestupku a předložení padělané plné moci k jeho zastupování ze strany statutárního zástupce společnosti Fleet Control s.r.o., je od samého počátku účelovým jednáním směřujícím jednoznačně k prodloužení doby projednávání přestupku, aby tak bylo různými obstrukcemi dosaženo prekluze a zanikla odpovědnost konkrétní osoby za přestupek.*"

[23] Nejvyšší správní soud sdílí názor správních orgánů a krajského soudu, že v posuzované věci představovalo označení řidiče M. H. L. případ obstrukčního jednání ze strany zmocněnkyně stěžovatelky. Podstatou této obstrukce bylo označení osoby, která s největší pravděpodobností řidičem vozidla nebyla, nicméně s ohledem na svou obtížnou dosažitelnost (bydliště v zahraničí) má potenciál významnou měrou prodloužit a učinit nehospodárným případné přestupkové řízení vedené proti ní.

[24] Nejvyšší správní soud k uvedenému odkazuje také na svůj rozsudek ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 36/2016-29, v němž ve vztahu k právnické osobě, jež stěžovatelku ve správním řízení zastupovala, zrekapituloval dosavadní zjištění plynoucí z úřední činnosti soudu: *„Společnost FLEET Control s. r. o. při zastupování provozovatelů vozidel ve správních řízení užívá obdobnou procesní taktiku opakovaně, a to nejen, že jako údajný řidič je oznámen cizinec (např. rozsudky NSS ve věci sp. zn. 1 As 237/2015-31, sp. zn. 6 As 208/2016), jemuž se nedaří doručovat, stejně jako jejich obecným zmocněncům, jimiž jsou různé osoby, k nimž patří i P. K. (viz rozsudek Krajského soud v Hradci Králové-pobočka Pardubice č. j. 52 A 58/2014-77, též i rozsudek. NSS sp. zn. 8 As 109/2014), ale jako údajný řidič jsou oznámeny dokonce i osoby,*

které vozidlo v době spáchání přestupku prokazatelně řídit nemohly pro svůj zdravotní stav (např. rozsudek NSS č. j. 6 As 73/2016-40) a nemohly se bránit ani ve správním řízení, protože ještě před jejich označením provozovatelem vozidla k výzvě správního orgánu zemřely (toto jednání soud označil za účelový hyenismus a zjevnou procesní obstrukci). Konečně jako údajný řidič bývá provozovateli vozidel, zastupovanými společností FLEET Control s.r.o., označen i sám P. K. (např. rozsudky NSS č. j. 8 As 110/2015-46 a č. j. 6 As 239/2015), k problémům, ke kterým pravidelně dochází při doručování P. K., se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46)." K tomu lze doplnit, že již v minulosti tato společnost oznamovala jako řidiče mj. právě M. H. L. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2015, čj. 2 As 109/2015-21).

[25] Ve světle výše uvedeného proto shledal Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatelky týkající se nekontaktování označené osoby údajného řidiče a nezahájení řízení o přestupku vůči němu jako nedůvodnou. Krajský soud proto nepochybil, dospěl-li k závěru, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byly důvody pro odložení věci podezření z přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a naplněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

[26] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval posouzením, zda správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jednal se stěžovatelkou prostřednictvím její zmocněnkyně.

[27] V plné moci ze dne 22. 8. 2013 stěžovatelka uvedla, že „*zmocňuje dle § 33 odst. 2 písm. b), ve smyslu § 34 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, společnost FLEET Control, s.r.o., IČ: 24149322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, PSČ 110 00, k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeném pod spisovou značkou S-SMOL/119955/2013/OARMV/Gra.*" Dále v textu stanovila, že „*plná moc je udělena pro veškeré úkony, žádosti, návrhy, podání, nahlížení do spisu, odvolání, vzdání se práva odvolání, doručování písemností a to pro celé řízení ve všech stupních tohoto řízení, tj. včetně řízení u odvolacího orgánu a všech stupňů správního soudu.*" Z textu plné moci je zjevné, že se zmocnění týká pouze správního řízení ve věci přestupku.

[28] Nejvyšší správní soud již dříve ve skutkově obdobné věci vyslovil, že se plná moc udělená pro řízení o přestupku, které je výslovně v plné moci označeno spisovou značkou, vztahuje pouze na řízení o přestupku, a nikoli na jiná správní řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 9/2015-27). Vyšel přitom z toho, že nejen z označení tohoto řízení, ale i ze systematiky zákona o silničním provozu je zřejmé, že řízení o přestupku je rozdílným řízením od řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Předmětem řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu již není přestupek, ale objektivní odpovědnost za skutek, který pouze vykazuje znaky přestupku [srov. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu]; v řízení o správním deliktu není žádného podezření ze spáchání přestupku a jedná se tak o dvě zcela odlišná řízení.

[29] Opačný závěr, který v posuzované věci učinil krajský soud, neobstojí. Stěžovatelka totiž legitimně mohla chtít být z jakéhokoliv důvodu zastoupena společností FLEET

Control pouze v řízení o přestupku a nikoli i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že správní orgán vedl řízení o přestupku a řízení o správním deliktu pod stejnou spisovou značkou. Tento fakt nedělá z obou řízení jedno správní řízení. O oprávnění společnosti FLEET Control vystupovat v řízení o správním deliktu jménem stěžovatelky nelze usuzovat ani z toho, že jednatel této společnosti v řízení o správním deliktu činil procesní úkony (podal odpor a odvolání). Ze správního spisu totiž neplyne, že stěžovatelka o těchto úkonech společnosti FLEET Control v řízení o správním deliktu věděla. Stěžovatelka prokazatelně věděla o podezření ze spáchání přestupku. Následně udělila pro případné budoucí řízení o tomto přestupku plnou moc společnosti FLEET Control. Nato správní orgán rozhodl o odložení této věci. V návaznosti na to vydal příkaz o uložení pokuty stěžovatelce, čímž zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Tento příkaz však doručil již pouze společnosti FLEET Control a ze správního spisu nevyplývá, že by se kdykoliv stěžovatelka o tomto řízení dozvěděla. Bez dalšího nelze vyloučit, že o řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla neměla povědomost a procesní úkony společnosti FLEET Control jí v takovém případě nelze přičítat.

[30] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu se zákonem, když v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jednal se stěžovatelkou prostřednictvím její zmocněnkyně, která byla zmocněna pouze pro řízení o přestupku. Již příkaz o uložení pokuty ze dne 7. 5. 2014 měl správně doručovat přímo stěžovatelce a v případě odporu, který podala za stěžovatelku společnost FLEET Control, měl povinnost vadu nedostatku existence zmocnění této osoby za stěžovatelku jednat v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odstranit výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, čj. 4 As 52/2014-31). Pochybil proto také krajský soud, který uvedený nezákonný postup správního orgánu prvního stupně aproboval.

VI.

[31] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek proto zrušil podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly důvody pro takový postup, Nejvyšší správní soud současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[32] Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, je povinen dle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodnout jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak i o nákladech předcházejícího řízení před krajským soudem.

[33] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci je procesně úspěšným účastníkem stěžovatelka, která byla jak v řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Nejvyšší správní soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále z nákladů právního zastoupení ve výši 8 228 Kč. V řízení před krajským soudem učinil zástupce stěžovatelky dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a sepis žaloby) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. celkem 6 200 Kč. Stěžovatelce dále náleží dvě paušální náhrady hotových výdajů související s těmito úkony právní služby ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o částku 1 428 Kč odpovídající této dani (21 % z částky 6 800 Kč). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč.

[35] V řízení před Nejvyšším správním soudem náleží stěžovatelce, vedle zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč za sepis doplnění kasační stížnosti podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a jedna paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč byla opět zvýšena o částku odpovídající 21% dani z přidané hodnoty ve výši 714 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti činí celkem 9 114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu